

Wyrok z 23 marca 2006 r., [K 4/06](#)
**ZMIANY W SKŁADZIE I FUNKCJONOWANIU
KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

Rodzaj postępowania: kontrola abstrakcyjna Inicjatorzy: Rzecznik Praw Obywatelskich; dwie grupy posłów	Skład orzekający: pełny	Zdania odrębne: 0
---	-----------------------------------	-----------------------------

Przedmiot kontroli	Wzorce kontroli
Tryb uchwalenia ustawy z 29 grudnia 2005 r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności	Zasada demokratycznego państwa prawnego Zasada legalizmu Powszechny obowiązek przestrzegania prawa Rola regulaminu Sejmu Wymóg trzech czytań ustawy w Sejmie Zakres dopuszczalności trybu pilnego w pracach ustawodawczych [Konstytucja: art. 2, 7, 83 i 112, art. 119 ust. 1, art. 123 ust. 1]
Działania na rzecz ochrony etyki dziennikarskiej jako nowe zadanie KRRiT [Ustawa jw.: art. 6 pkt 1]	Zasada demokratycznego państwa prawnego Zasada legalizmu Wolność wyrażania poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji [Konstytucja: art. 2, art. 7, art. 54 ust. 1]
Powoływanie i odwoływanie Przewodniczącego KRRiT przez Prezydenta RP [Ustawa jw.: art. 6 pkt 2 lit. b]	Zasada legalizmu Podział władz Wydawanie przez Prezydenta aktów urzędowych, dla których ważności potrzebna jest, co do zasady, kontrasygnata Prezesa Rady Ministrów Prawo Prezydenta RP powoływania członków KRRiT bez kontrasygnaty Powoływanie członków KRRiT przez Sejm, Senat i Prezydenta RP [Konstytucja: art. 7, art. 144 ust. 1 i 2 oraz ust. 3 pkt 27, art. 214 ust. 1]
Zniesienie prawa odwołania Przewodniczącego KRRiT przez samą Radę [Ustawa jw.: art. 6 pkt 2 lit.c]	Zasada demokratycznego państwa prawnego Zasada legalizmu Podział władz [Konstytucja: art. 2, art. 7, art. 10 ust. 1]
Uprzywilejowanie „nadawców społecznych” w zakresie warunków ponownego uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego [Ustawa jw.: art. 6 pkt 6]	Zasady społecznej gospodarki rynkowej Zasada równości i zakaz dyskryminacji Wolność wyrażania poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji Dopuszczalność koncesjonowania stacji radiowych i telewizyjnych Równa dla wszystkich ochrona własności i innych praw majątkowych [Konstytucja: art. 20, art. 32, art. 54 ust. 1 i 2, art. 64 ust. 2]

<p>Wejście w życie ww. ustawy z dniem ogłoszenia w zakresie dotyczącym składu KRRiT, powoływania jej członków i Przewodniczącego oraz długości jej kadencji, a także w zakresie skrócenia kadencji dotychczasowych członków Rady i wyłączenia w stosunku do nich reguły, że pełnią oni swe funkcje do czasu powołania następców</p> <p>[Ustawa jw.: art. 24 w zakresie dotyczącym art. 6 pkt 2 i art. 21]</p>	<p>Zasada demokratycznego państwa prawnego</p> <p>[Konstytucja: art. 2]</p>
---	---

Wybory parlamentarne i prezydenckie na jesieni 2005 r. przyniosły zmianę układu sił politycznych. Konsekwencją tego było dążenie do zmiany składu i sposobu funkcjonowania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (KRRiT), której styl działania i niektóre decyzje spotykały się przed wyborami z krytyką ze strony ówczesnej opozycji i części opinii publicznej. Na mocy art. 213 Konstytucji oraz ustawy z 29 grudnia 1992 o radiofonii i telewizji Krajowa Rada posiada istotne kompetencje regulacyjne w stosunku do wszystkich mediów elektronicznych, a także ma wpływ na skład personalny władz publicznego radia i publicznej telewizji.

Wyrazem wspomnianych dążeń do radykalnych zmian była – przyjęta przez obie izby parlamentarne, podpisana przez Prezydenta i ogłoszona w Dzienniku Ustaw w bardzo szybkim tempie – ustawa z 29 grudnia 2005 r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności. Treścią tej ustawy jest, między innymi, nowelizacja 14 dotychczasowych ustaw, w tym ustawy o radiofonii i telewizji. Podstawą prac ustawodawczych był poselski projekt ustawy.

Nowela spowodowała przedterminowe wygaśnięcie kadencji wszystkich dotychczasowych członków KRRiT. Ustaliła ona, że Rada będzie odtąd działać w składzie 5-osobowym: 2 członków powoływanych przez Sejm, 1 członek powoływany przez Senat i 1 członek powoływany przez Prezydenta (zamiast dotychczasowego składu 9-osobowego). Zmianie uległ też sposób powoływania i odwoływania Przewodniczącego Rady spośród jej członków: kompetencje w tym zakresie zostały przyznane Prezydentowi RP, a zniesiona została zasada wyboru i odwoływania Przewodniczącego przez samą Radę.

Ustawa nowelizująca weszła w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw, to jest od 30 grudnia 2005 r., z wyjątkiem kilku przepisów, które weszły w życie już z dniem ogłoszenia (art. 24). Do przepisów tych należą art. 6 pkt 2, nowelizujący ustawę o radiofonii i telewizji w zakresie dotyczącym składu KRRiT, sposobu powoływania jej członków i Przewodniczącego oraz długości jej kadencji, a także art. 21, stanowiący o wygaśnięciu kadencji dotychczasowych członków Rady i jednocześnie wyłączający w stosunku do nich regułę zawartą w ustawie nowelizowanej, że członkowie Rady pełnią swoje funkcje do czasu powołania następców.

Z dniem wejścia w życie ustawy przestała zatem działać KRRiT w dotychczasowym składzie, zanim jeszcze nastąpiło powołanie Rady i jej Przewodniczącego na nowych zasadach.

Wykaz wszystkich unormowań zakwestionowanych przez wnioskodawców w niniejszej sprawie – Rzecznika Praw Obywatelskich i dwie grupy posłów – wraz z powołanymi przez nich wzorcami kontroli,

w zakresie rozpatrzonym przez Trybunał Konstytucyjny, zawiera powyższa tabela.

Najdalej idący zarzut dotyczył trybu uchwalenia zaskarżonej ustawy. Zdaniem RPO, dla uchwalenia nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji z inicjatywy posłów przyjęto tryb pilny (art. 123 Konstytucji), podczas gdy do uznania projektu ustawy za pilny upoważniona jest wyłącznie Rada Ministrów. Wnioskodawca wyraził pogląd, że zastosowanie pilnego trybu ustawodawczego w odniesieniu do projektu poselskiego było niezasadne i niezgodne z art. 123 ust. 1 Konstytucji także dlatego, że ustawa dotyczy zmian w zakresie „ustroju i właściwości władz publicznych”, które powołany przepis wyłącza z zakresu stosowania trybu pilnego.

ROZSTRZYGNIĘCIE

1. Zaskarżona ustawa z 29 grudnia 2005 r.

- a) jest zgodna z art. 119 ust. 1 Konstytucji,
- b) jest zgodna z art. 112 w związku z art. 2 i art. 7 Konstytucji,
- c) **nie jest niezgodna** z art. 83 Konstytucji,
- d) **nie jest niezgodna** z art. 123 ust. 1 Konstytucji.

2. Art. 6 pkt 1 ww. ustawy jest niezgodny z art. 7 w związku z art. 2 i art. 54 ust. 1 Konstytucji.

3. Art. 6 pkt 2 lit. b ww. ustawy jest niezgodny z art. 144 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji oraz z art. 214 ust. 1 w związku z art. 7 i art. 10 ust. 1 Konstytucji oraz **nie jest niezgodny** z art. 144 ust. 3 pkt 27 Konstytucji.

4. Art. 6 pkt 2 lit. c ww. ustawy jest zgodny z art. 2, art. 7 oraz art. 10 ust. 1 Konstytucji.

5. Art. 6 pkt 6 ww. ustawy w zakresie, w jakim w dodanym do nowelizowanej ustawy o radiofonii i telewizji art. 35a w ust. 1 zawiera słowo „społeczny”, a w ust. 2 tego samego artykułu zawiera słowo „społecznego”, jest niezgodny z art. 32 w związku z art. 20 i art. 54 ust. 1 i ust. 2 zdanie drugie oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji.

6. Art. 21 ust. 1 ww. ustawy jest niezgodny z art. 2 i art. 7 w związku z art. 213 ust. 1 Konstytucji.

7. Art. 24 ww. ustawy w części dotyczącej określenia terminu wejścia w życie art. 6 pkt 2 oraz art. 21 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Trybunał postanowił, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 i art. 39 ust. 2 ustawy o TK, umorzyć postępowanie w pozostałym zakresie ze względu na zbędność orzekania.

GŁÓWNE TEZY UZASADNIENIA

1. Szybkość postępowania ustawodawczego sama w sobie nie uzasadnia zarzutu niekonstytucyjności. Może być natomiast oceniana z punktu widzenia respektowania pluralistycznego charakteru parlamentu – przez badanie, czy przebieg prac parlamentarnych nie pozbawił określonej grupy posłów lub senatorów możliwości przedstawienia w poszczególnych fazach postępowania ustawodawczego swojego stanowiska. Może być również oceniana ze względu na związek między tempem prac ustawodawczych a jakością ustawy.

2. Badając przebieg procesu ustawodawczego, Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził – ani w postępowaniu w Sejmie, ani w postępowaniu w Senacie – żadnego odniesienia do konstytucyjnego unormowania pilnego trybu ustawodawczego (art. 123 ust. 1). Sam fakt szybkiego procedowania nad projektem zaskarżonej ustawy nie oznacza, że została ona uchwalona w trybie pilnym w rozumieniu Konstytucji (por. punkt 1 lit. d sentencji).
3. Przepisy Konstytucji nie regulują w sposób całościowy postępowania ustawodawczego. Kwestie te zostały, zgodnie z zasadą autonomii Sejmu, pozostawione do unormowania w regulaminie, a Konstytucja formułuje tylko pewne zasady ogólne i przesądza rozwiązania w kwestiach uznanych za szczególnie istotne. Do tych zasad należy zasada trzech czytań, sformułowana w art. 119 ust. 1 Konstytucji.
4. Nie każde uchybienie zasadom regulaminowym w toku postępowania ustawodawczego może być uznane za naruszenie Konstytucji. O takim naruszeniu można mówić dopiero wówczas, gdy uchybienia regulaminowe prowadzą do naruszenia konstytucyjnych elementów procesu ustawodawczego albo występują z takim nasileniem, że uniemożliwiają posłom wyrażenie w toku prac komisji i obrad plenarnych stanowiska w sprawie poszczególnych przepisów i całości ustawy.
5. W toku prac ustawodawczych, które doprowadziły do uchwalenia zaskarżonej ustawy, wystąpiły uchybienia, między innymi w zakresie zwoływania posiedzeń komisji sejmowych, które negatywnie wpłynęły na jakość procesu prawodawczego i tworzonych regulacji prawnych. Mieliśmy do czynienia z naruszeniem standardów dobrych obyczajów w pracach parlamentarnych oraz kultury politycznej i prawnej, które nie stanowiły jednak naruszenia Konstytucji. Niestwierdzenie w tym zakresie niekonstytucyjności (por. punkt 1 sentencji) nie oznacza aprobaty Trybunału Konstytucyjnego dla takiego postępowania.
6. Przepis art. 83 Konstytucji, nakładając na każdego obowiązek przestrzegania prawa, dotyczy sytuacji prawnej jednostki w relacji z państwem. Jako taki przepis ten jest nieadekwatny jako podstawa zarzutów dotyczących trybu ustawodawczego.
7. Brak dostatecznej precyzji w definiowaniu pojęć użytych w przepisach prawa może uzasadniać zarzut naruszenia wymagań wynikających z art. 2 Konstytucji. Z zasady państwa prawnego wynika bowiem zakaz formułowania przepisów niejasnych i nieprecyzyjnych. Zasada określoności, wywodzona z zasady demokratycznego państwa prawnego, nie wyklucza posługiwania się przez ustawodawcę zwrotami niedookreślonymi, jeżeli ich desygnaty można ustalić. Znaczenie zwrotów niedookreślonych w konkretnej sytuacji nie może być jednak ustalane arbitralnie. Dlatego użycie zwrotu nieostrego wymaga istnienia szczególnych gwarancji proceduralnych, zapewniających przejrzystość i kontrolę praktyki wypełniania nieostrego zwrotu konkretną treścią przez organ stosujący prawo. Kontrola zgodności z Konstytucją posługiwania się przez ustawodawcę zwrotami niedookreślonymi musi być szczególnie rygorystyczna w odniesieniu do przepisów, które mogą być stosowane w ramach działań władczych organu władzy publicznej wkraczających w sferę konstytucyjnych praw i wolności jednostek.
8. Konstytucyjna gwarancja swobody wypowiedzi (art. 54 ust. 1 w związku z art. 14) jest jednym z fundamentów społeczeństwa demokratycznego, warunkiem jego rozwoju i samorealizacji jednostek. Swoboda ta nie może ograniczać się do informacji i poglądów, które są odbierane przychylnie albo postrzegane jako nieszkodliwe lub obojętne.

Rolą dziennikarzy jest rozpowszechnianie informacji i idei dotyczących spraw będących przedmiotem publicznego zainteresowania i mających publiczne znaczenie.

9. W świetle art. 31 ust. 3 Konstytucji swoboda wypowiedzi może doznawać ograniczeń. Najbardziej elementarnym warunkiem ograniczenia tej swobody jest jednak wymóg regulacji ustawowej. Względem na fundamentalną rolę wolności słowa w demokratycznym państwie prawnym nakazuje przy tym szczególnie surowo kontrolować precyzję przepisów ustaw wprowadzających ograniczenia w korzystaniu z tej wolności.
10. W polskim systemie prawnym brak jest powszechnie obowiązującego, jednolitego katalogu zasad etyki dziennikarskiej (etyki zawodowej dziennikarzy), który byłby źródłem norm prawnych adresowanych do dziennikarzy. Pojęcie etyki dziennikarskiej, użyte w art. 6 pkt 1 zaskarżonej ustawy, odsyła zatem do pozaprawnych kryteriów oceny zdarzeń w sferze, do której odnoszą się konstytucyjne gwarancje swobody wypowiedzi (por. tezy 7–9 i punkt 2 sentencji). Jednocześnie przyznanie KRRiT zadania w postaci „inicjowania i podejmowania działań w zakresie ochrony zasad etyki dziennikarskiej” wykracza poza zakres odpowiadający roli i pozycji ustrojowej tego organu.
11. Kontrasygnata Prezesa Rady Ministrów, która co do zasady jest warunkiem ważności aktów urzędowych Prezydenta RP (art. 144 ust. 2), nie jest czynnością ceremonialną, lecz konstrukcją, która służy wzięciu przez Prezesa Rady Ministrów odpowiedzialności przed Sejmem za akt nieponoszącego odpowiedzialności parlamentarnej Prezydenta.
12. Zawarty w art. 144 ust. 3 Konstytucji katalog trzydziestu tzw. prerogatyw Prezydenta (upoważnień do wydania aktów urzędowych w określonych sprawach przez Prezydenta) ma charakter zamknięty. Kompetencje organów państwowych nie mogą być wywodzone na zasadzie analogii, lecz zawsze muszą mieć podstawę w wyraźnie sformułowanym przepisie prawa. Zasada ta odnosi się w szczególności do takich kompetencji organu konstytucyjnego, które mają charakter wyjątku od reguły działania tego organu (w tym wypadku: od wymagania kontrasygnaty). Prerogatywy Prezydenta nie mogą być zatem rozszerzane drogą ustawową na zasadzie „dalszego ciągu” aktu zwolnionego z kontrasygnaty czy na zasadzie kompetencji analogicznych.
13. Wśród wymienionych w art. 144 ust. 3 prerogatyw Prezydenta jest powoływanie członków KRRiT (pkt 27), nie ma natomiast uprawnienia do powoływania i odwoływania Przewodniczącego KRRiT.
14. Wykonywanie przez Prezydenta kompetencji do powoływania i odwoływania Przewodniczącego KRRiT każdorazowo za zgodą Prezesa Rady Ministrów, wyrażaną w formie kontrasygnaty, naruszałoby porządek konstytucyjny (por. punkt 3 sentencji). Rada jest bowiem organem konstytucyjnym postawionym poza schematem trójpodziału władz (art. 10 Konstytucji). Przepisy dotyczące KRRiT (art. 213–215) zostały zamieszczone w rozdziale IX Konstytucji, poświęconym organom kontroli państwowej i ochrony prawa, co jest uzasadnione celem działalności Rady i brakiem formalnego podporządkowania innym organom państwowym, w szczególności Radzie Ministrów.
15. Niezgodność z Konstytucją przepisu ustawy przyznającego Prezydentowi RP kompetencje do powoływania i odwoływania Przewodniczącego KRRiT pozbawia akt powołania na to stanowisko podstawy prawnej z dniem ogłoszenia niniejszego wyroku. Od tego momentu Przewodniczący Rady powołany przez Prezydenta nie może

sprawować swoich funkcji. Wejście w życie niniejszego wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie czyni natomiast nieważnym samego aktu powołania Przewodniczącego. Ocena ważności aktów indywidualnych wydawanych przez niego do tego czasu należy do kompetencji sądów, a nie Trybunału Konstytucyjnego.

16. Uznanie przez TK zarzutu niekonstytucyjności art. 6 pkt 2 lit. c zaskarżonej ustawy, znoszącego możliwość odwołania Przewodniczącego KRRiT przez samą Radę, oznaczałoby, że Trybunał uznaje taki tryb odwoływania Przewodniczącego za jedynie dopuszczalny. Tymczasem ustawodawca, po wejściu niniejszego wyroku w życie, musi rozstrzygnąć tę kwestię w ramach przysługującej mu swobody, z uwzględnieniem ustaleń streszczonych w tezach 12–14.
17. Prawo nie łączy kadencji członków KRRiT z kadencjami organów, które powołują członków Rady, to jest Sejmu, Senatu i Prezydenta. Podkreśla to autonomię KRRiT wobec tych trzech organów.
18. Zasada ciągłości działania konstytucyjnych organów państwa stanowi jedną z fundamentalnych reguł, na których opiera się każdy system konstytucyjny. Wszelkiego rodzaju przerwy w działaniu tych organów muszą mieć podstawę wyrażoną w przepisach konstytucyjnych. Zasada ciągłości dotyczy w pełni działania KRRiT.
19. Przepisy wskazane w punktach 6 i 7 sentencji wyroku spowodowały przerwanie działania KRRiT jako konstytucyjnego organu państwa, uniemożliwiając Radzie realizację zadań przypisanych jej w art. 213 ust. 1 Konstytucji. Nie można przy tym dostrzec dostatecznych i odpowiadających wymogom konstytucyjnym powodów, dla których dokonana zmiana modelu funkcjonowania KRRiT wymagałaby natychmiastowego, i to bez zachowania jakiegokolwiek *vacatio legis*, skrócenia dotychczasowych kadencji członków Krajowej Rady. Zasadny jest zatem zarzut arbitralności dokonanych zmian, a w konsekwencji niezgodności art. 21 ust. 1 zaskarżonej ustawy z art. 2 i art. 7 w związku z art. 213 ust. 1 Konstytucji.
20. Stwierdzenie niezgodności z Konstytucją art. 21 ust. 1 ustawy (jw.) nie może stanowić podstawy do kwestionowania wygaśnięcia mandatów dotychczasowych członków KRRiT.
21. Zasada ochrony praw nabytych, wywodzona z klauzuli państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), nie odnosi się do członkostwa w KRRiT, a tym samym nie może stanowić podstawy oceny skrócenia kadencji członków Rady. Prawo do zajmowania urzędu, stanowiska lub mandatu w organach władzy publicznej nie stanowi bowiem „prawa nabytego” w rozumieniu wspomnianej zasady. Problem zasadności ewentualnych roszczeń poprzednich członków KRRiT związanych z utratą podstaw do wynagrodzenia za pracę nie podlega natomiast kognicji Trybunału Konstytucyjnego.
22. Zakwestionowany art. 24 ustawy w zakresie, w jakim nie przewiduje *vacatio legis* (por. punkt 7 sentencji), podlega ocenie z punktu widzenia zasad poprawnej legislacji, wywodzonych z klauzuli państwa prawnego. Minimalny standard w tym zakresie wyznacza ustawa z 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych, przewidująca jako zasadniczy okres *vacatio legis* termin czteronastodniowy. Od tej zasady podstawowej ustawa dopuszcza wyjątki „w uzasadnionych przypadkach”, przy czym brak jakiegokolwiek *vacatio legis* dopuszczalny jest jedynie wówczas, gdy ważny interes państwa wymaga natychmiastowego wejścia w ży-

cie aktu normatywnego, a zasady demokratycznego państwa prawnego nie stoją temu na przeszkodzie.

23. Odmienne potraktowanie przez normę prawną adresatów, którzy odznaczają się określoną cechą wspólną, nie musi oznaczać naruszenia art. 32 Konstytucji (zasada równości i zakaz dyskryminacji), jeżeli opiera się na uzasadnionym kryterium różnicowania. Aby odpowiedzieć na pytanie, czy dane kryterium może stanowić podstawę różnicowania podmiotów prawa, należy rozstrzygnąć: po pierwsze, czy pozostaje ono w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji; po drugie, czy waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, pozostaje w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania; po trzecie, czy kryterium różnicowania pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi.
24. Wprowadzony do ustawy o radiofonii i telewizji, przez zmianę wskazaną w punkcie 5 sentencji, przepis, zgodnie z którym nadawca społeczny może, nie później niż na 12 miesięcy przed wygaśnięciem posiadanej koncesji, złożyć wniosek o udzielenie koncesji na kolejny okres (tzw. rekoncesji), a odmowa rekoncesji możliwa jest jedynie w ściśle określonych w ustawie przypadkach, różnicuje sytuację prawną nadawców społecznych i pozostałych nadawców. Przyjęte przez ustawodawcę kryterium zróżnicowania – fakt, że nadawca społeczny nie prowadzi działalności gospodarczej, w szczególności nie zamieszcza reklam ani przekazów sponsorowanych – nie może być uznane za relewantne przy ustalaniu warunków rekoncesji. Do ustawowych zadań radiofonii i telewizji, nie tylko nadawców społecznych, należy dostarczanie informacji, udostępnianie dóbr kultury i sztuki, ułatwianie korzystania z oświaty i dobrodziejstwa nauki, upowszechnianie edukacji obywatelskiej, dostarczanie rozrywki, popieranie krajowej twórczości audiowizualnej. Wszyscy nadawcy realizują te zadania poprzez rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych, przy czym prawo rozpowszechniania przysługuje (poza jednostkami publicznej radiofonii i telewizji) osobom, które uzyskały koncesję. Uruchomienie i prowadzenie działalności nadawczej wiąże się z poważnymi nakładami finansowymi i organizacyjnymi. Niepewność co do możliwości kontynuowania działalności nadawczej stanowi realne zagrożenie ekonomiczne dla wszystkich nadawców. W tym stanie rzeczy gorsze traktowanie – w zakresie warunków uzyskania rekoncesji – nadawców niebędących w rozumieniu ustawy nadawcami społecznymi narusza art. 32 w związku z art. 20 Konstytucji. Dyskryminacja pewnej grupy nadawców w życiu gospodarczym, która może mieć negatywny wpływ na ich sytuację ekonomiczną, uzasadnia także zarzut naruszenia zasady równej ochrony własności i praw majątkowych (art. 64 ust. 2 Konstytucji). Nierówne traktowanie nadawców w zakresie warunków uzyskiwania rekoncesji oznacza ponadto nierówne traktowanie w zakresie realizacji wolności wyrażania poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji (art. 54 ust. 1 Konstytucji).
25. Każde naruszenie przez organ władzy państwowej obowiązujących go zakazów i nakazów zawartych w szczegółowych unormowaniach konstytucyjnych, w szczególności podjęcie decyzji władczej z przekroczeniem kompetencji określonych w Konstytucji i ustawach, zawsze stanowi *implicite* także naruszenie ogólnych zasad konstytucyjnych, takich jak zasada demokratycznego państwa prawnego (art. 2) i zasada legalizmu działania organów władzy publicznej (art. 7).

Przepisy Konstytucji i ustawy o TK

Konstytucja

Art. 2. Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Art. 7. Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

Art. 10. 1. Ustrój Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na podziale i równowadze władzy ustawodawczej, władzy wykonawczej i władzy sądowniczej.

2. Władzę ustawodawczą sprawują Sejm i Senat, władzę wykonawczą Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rada Ministrów, a władzę sądowniczą sądy i trybunały.

Art. 14. Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność prasy i innych środków społecznego przekazu.

Art. 20. Społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 31. [...] 3. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

Art. 32. 1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Art. 54. 1. Każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji.

2. Cenzura prewencyjna środków społecznego przekazu oraz koncesjonowanie prasy są zakazane. Ustawa może wprowadzić obowiązek uprzedniego uzyskania koncesji na prowadzenie stacji radiowej lub telewizyjnej.

Art. 64. [...] 2. Własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej.

Art. 83. Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 112. Organizację wewnętrzną i porządek prac Sejmu oraz tryb powoływania i działalności jego organów, jak też sposób wykonywania konstytucyjnych i ustawowych obowiązków organów państwowych wobec Sejmu określa regulamin Sejmu uchwalony przez Sejm.

Art. 119. 1. Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach.

2. Prawo wnoszenia poprawek do projektu ustawy w czasie rozpatrywania go przez Sejm przysługuje wnioskodawcy projektu, posłom i Radzie Ministrów.

3. Marszałek Sejmu może odmówić poddania pod głosowanie poprawki, która uprzednio nie była przedłożona komisji.

4. Wnioskodawca może wycofać projekt ustawy w toku postępowania ustawodawczego w Sejmie do czasu zakończenia drugiego czytania projektu.

Art. 123. 1. Rada Ministrów może uznać uchwalony przez siebie projekt ustawy za pilny, z wyjątkiem projektów ustaw podatkowych, ustaw dotyczących wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej, Sejmu, Senatu oraz organów samorządu terytorialnego, ustaw regulujących ustrój i właściwość władz publicznych, a także kodeksów.

2. Regulamin Sejmu oraz regulamin Senatu określają odrębności w postępowaniu ustawodawczym w sprawie projektu pilnego.

3. W postępowaniu w sprawie ustawy, której projekt został uznany za pilny, termin jej rozpatrzenia przez Senat wynosi 14 dni, a termin podpisania ustawy przez Prezydenta Rzeczypospolitej wynosi 7 dni.

Art. 144. 1. Prezydent Rzeczypospolitej, korzystając ze swoich konstytucyjnych i ustawowych kompetencji, wydaje akty urzędowe.

2. Akty urzędowe Prezydenta Rzeczypospolitej wymagają dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów, który przez podpisanie aktu ponosi odpowiedzialność przed Sejmem.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy:

[...]

27) powoływania członków Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji,

[...]

Art. 213. 1. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stoi na straży wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji.

2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wydaje rozporządzenia, a w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały.

Art. 214. 1. Członkowie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji są powoływani przez Sejm, Senat i Prezydenta Rzeczypospolitej.

2. Członek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji nie może należeć do partii politycznej, związku zawodowego ani prowadzić działalności publicznej nie dającej się pogodzić z godnością pełnionej funkcji.

Art. 215. Zasady i tryb działania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, jej organizację oraz szczegółowe zasady powoływania jej członków określa ustawa.

Ustawa o TK

Art. 39. 1. Trybunał umarza na posiedzeniu niejawnym postępowanie:

1) jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne lub niedopuszczalne,

2) na skutek cofnięcia wniosku, pytania prawnego albo skargi konstytucyjnej,

3) jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez

Trybunał.

2. Jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 1, ujawnią się na rozprawie, Trybunał wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.